

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **N. D.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2015, čj. MV-133837-3/SO/sen-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2017, čj. 45 A 76/2015-51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně, státní příslušnice Státu Izrael, žádala dne 23. 4. 2015 o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 87b ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 17. 12. 2015. K žádosti přiložila doklady prokazující její příbuzenský vztah se synem, kterému bylo uděleno státní občanství ČR. Ministerstvo vnitra následně žalobkyni vyzvalo, aby specifikovala z jakého důvodu dle § 15a zákona o pobytu cizinců žádost podává a v závislosti na tom osvědčila další zákonem vyžadované skutečnosti, např. lékařské zprávy o dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu a související doklady o finanční nebo jiné závislosti na péči syna. Jelikož stěžovatelka požadované skutečnosti neprokázala,

ministerstvo rozhodnutím ze dne 14. 7. 2015 žádost zamítlo. Žalobkyně neuspěla ani před žalovanou a posléze ani před krajským soudem.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Správní orgány prý vedly řízení z úřední povinnosti a měly proto dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti. Dále měly zohlednit také skutečnosti známé z řízení o předchozí žádosti o udělení dlouhodobého pobytu podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Pokud ministerstvo nepovažovalo všechny předložené doklady za dostatečné, mělo stěžovatelku opětovně poučit, jaké doklady má předložit. Opačný postup je zcela formalistický. Odůvodnění rozsudku je nadto dle stěžovatelky zcela nedostatečné.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] V kasační stížnosti je třeba uvést, z jakých důvodů napadá rozhodnutí krajského soudu a proč považuje rozhodnutí za nezákonné. Stěžovatelka však v kasační stížnosti argumentaci krajského soudu v podstatě pomíjí a neuvádí téměř žádné konkrétní skutečnosti, kterými by napadený rozsudek zpochybnila (uvádí jen bohatý výčet judikatury k přezkoumatelnosti a náležitostem odůvodnění, aniž by však jednotlivé právní věty spojila s nynější kauzou). NSS proto nezbývá než hodnotit rozsudek krajského soudu v jeho obecnosti (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Obecná námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu není důvodná. Odůvodnění rozsudku je detailní, přesvědčivé, jasné a srozumitelné.

[5] Ke konkrétním stížnostním námitkám pak NSS uvádí následující. Správní orgány zde rozhodovaly o žádosti stěžovatelky, proto nelze přisvědčit tvrzení, že se jedná o řízení vedené z moci úřední a že byly správní orgány povinny zjistit i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti. NSS již v minulosti konstatoval, že v řízení dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců nese žadatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Pouze z jeho tvrzení a prostřednictvím jím předložených důkazů může správní orgán zjistit a ověřit splnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu (rozsudek ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013-42, bod 25). Krajský soud zdůvodnil, proč v případě stěžovatelky bylo možné žádat o přechodný pobyt pouze z důvodů uvedených v § 15a odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 2 nebo v § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka však nepředložila žádné doklady, které by existenci těchto důvodů osvědčily. Konkrétně stěžovatelka neprokázala, že kvůli dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu není schopna se sama finančně zaopatřit či se o sebe jinak postarat a je závislá na osobní péči svého syna. Stěžovatelka neprokázala ani to, že bezprostředně před odjezdem do ČR sdílela se synem v Izraeli společnou domácnost. K dokladům předloženým až v odvolacím řízení nebylo možné přihlížet s ohledem na zásadu koncentrace řízení v § 82 odst. 4 správního řádu, která se běžně uplatňuje v pobytových věcech cizinců (viz např. rozsudek NSS dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016-48, bod 35).

[6] NSS nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatelky, že ji mělo ministerstvo vnitra opětovně vyzvat k odstranění vad žádosti. Výzva ministerstva byla dostatečně konkrétní. Výslovně citovala zákonné požadavky a příkladmo uvedla, jaké důvody v případě

pokračování

stěžovatelky přichází v úvahu a jaké doklady je třeba předložit. Správní orgány nejsou povinny opakovaně poučovat žadatele do doby, než budou mít k dispozici všechny potřebné podklady pro kladné vyřízení žádosti (srov. rozsudek ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010 - 214, č. 2235/2011 Sb. NSS). Krajský soud v této souvislosti správně podotkl, že sama stěžovatelka nekontaktovala správní orgány s tím, že by výzvě nerozuměla.

[7] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Vzhledem k bezodkladnému vynesení rozsudku již NSS nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu